ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 8 / 18.03.2015

Любий солдате!

Дякую тобі за мужність і відданість Батьківщині. Ціною свого життя ти відстоюєш нашу незалежність, свободу.
Бажаю тобі перемоги! Вірю, що цей голуб принесе мир і спокій нашій Україні.

Довгань Ярослав,
учень 3 А класу

ГІРШЕ ЗА ВІЙНУ ЛИШ БОЯГУЗТВО

ГЕОПОЛІТИКА

СОРОМ'ЯЗЛИВІ ТА БЕЗСОРОМНІ ПАЛІЇ ВІЙНИ НА ТЕРЕНАХ УКРАЇНИ

Агресивне вторгнення путінських військ на землі України Європа сором'язливо називає «конфліктом різних мовно-етнічних груп». Вона робить вигляд, що вірить запевненням Кремля про те, що:

1. Російськомовних в Україні ображають;

2. В Україні існують якісь «сепаратні» настрої, до яких Московія не має жодного відношення;

3. Сучасні потужні засоби ведення війни виготовили шахтарі Донбасу в своїх приватних гаражах;

4. Викручування рук мирній Україні, щоб не захищалася перед нахабним агресором, приведе до вічного миру на Землі.

Здавалося б, в такі моменти потрібно, щоб Українське Військо проводило наступальні дії та громило окупанта. Але ж ні! Найвище політичне керівництво держави Україна наказує припинити вести вогонь по ворогу. А Європа через своїх представників в місії ОБСЄ починає активно займатися виявленням «фактів порушення Мінських угод». Причому виглядає це дуже кумедно: лідери лялькових урядів відверто плюють у фізіономії і ОБСЄ, і НАТО, і ООН, а ті, спокійно втираючись, взивають до сумління Путіна, як до найвищої інстанції.

А чи не зацікавлена офіційна Європа в такому стані речей? Складається таке враження, що Україну згодні розчленувати всі політичні сили світу, крім Українських патріотів.

Та все стає на свої місця, якщо пригадати, що…

...Війна на сході України розпочалася не в 2014 році!

Перший удар Московія нанесла ще в 1986 році, коли організувала вибух на Чорнобильській АЕС. Повна відсутність достовірної інформації про цю глобальну рукотворну катастрофу свідчить про те, що фатальних збігів обставин тоді не було.

Хіба лідер країни, який допустив таку катастрофу (Горбачов), був вартий Премії миру?

Без Чорнобиля ядерне роззброєння України, без сумніву, не було би можливим.

І висока ідея відродження Української держави від цього охляла до того, що вже при Кучмі ядерне озброєння здалося більшості народу зайвим клопотом, а не засобом захисту територіальної цілісності та інтересів України. Гарантувати захист нам відтоді зобов'язалась… Росія.

Не відомо, чи звернув увагу Леонід Кучма на те, як відразу ж помінялося відношення Кремля до всього Українського в самій РФ ще за Єльцина. З моменту підписання меморандуму все Українське стало в Московії знищуватися! А вже під проводом Путіна Москва, готуючись до війни з Україною, здійснює три взаємопов'язані речі:

- нарощує свою військову могутність;
- створює для свого населення фейковий, проте дієвий, образ бандерівця-націоналіста;
- захоплює медіа простір в самій Україні, користуючись засобами західної демократії.

Скільки надій покладалося на Ющенка! А він всіх московських агентів, які втекли від помаранчевої революції до РФ, повернув назад і заходився знищувати… свою армію. Немов чаклунську мантру, Ющенко повторював: «Принципи колективної європейської безпеки захистять державу!».

Він вимостив прямий шлях до влади в державі московським прихвосням, яких очолила глибоко аморальна особистість — Янукович. Зробивши свою підлу справу, Ющенко навіть зрадів, коли його зняли із шахової дошки політики.

Всі члени уряду Януковича були одіозними фігурами. Що можна доброго сказати про той уряд, коли освітою та проблемами молоді в ньому займався Дмитро Табачник, який:

а) вперто називав чисельних більшовицьких ідолів пам'ятками культури.

б) просував інтереси РПЦ ім. КГБ;

в) вправно викрадав з Українських музеїв справжні раритети світової культури тощо…

Наша молодь недвозначно заявила, що не бажає бачити свою державу розмінною монетою ні Сходу, ні Заходу. Тим не менше європейські медіа розносять фейк по всьому світу: «Україна повстала за «Європейський вибір»!» А московські медіа верещать своє, що переворот проти ідеального ворюги організував Захід.

Якщо не знати життя, а сприймати інформацію тільки з медійного простору, то може скластися враження, що Українців в Україні немає, а існують виключно різноманітні впливи чи то Москви, чи то Брюсселя, чи то Вашингтона. Навіть Пекін з Токіо вже просувають свої інтереси на теренах нашої країни.

І в той момент, коли молоді Українські політичні сили рушили до влади, щоб творити на політичній мапі світу свою велику й рідну державу, сталося вторгнення московського монстра до Криму. Неможливо забути подяку збройним силам, яку виголосив Турчинов за те, що вони не здійснюють спротиву загарбнику. І роз'яснення до подяки т. в. о. президента України теж не можна забувати: «Не треба провокувати Москву! Хай світ бачить, що ми мирні й безпомічні!»

Чому тоді не знайшлося поряд з Турчиновим справжнього генерала, щоб за топтання честі всіх військових України реалізував ідею — «куля в лоб»? — питання риторичне.

І вірно сказано народом, що «на похилу вербу й кози скачуть». Саме ця безпомічність розпалила апетит кремлівського гобліна.

Запалало...

…в Одесі, Донецьку, Харкові, Луганську, Запоріжжі… Агенти Кремля діяли нахабно, вперто, професійно й без страху. А чого ж боятися, коли не було жодного опору ні з боку міліції, ні з боку СБУ, які ще за рік до Революції гідності хапали Українських патріотів. Більше того — правоохоронні органи почали співпрацювати з москальськими інтервентами, радісно підпорядковуючись їм.

І патріотам довелося спинити Революцію гідності в Києві, щоб спрямувати свої сили на боротьбу з окупантами. Влада залишилась і вона певною мірою вигідна Москві.

Може здатися, що Європа осліпла. Адже вона не бачить тероризму навіть тоді, коли на танках та «градах» з «тюльпанами» почали їздити, як на велосипедах, донецькі шахтарі та бомжі. Та цю сліпоту легко може роз'яснити для себе кожний, якщо пригадає, що й «північний газовий потік» і «південний газовий потік» почали будуватися за домовленості Москви з Берліном, Парижем, Римом і Брюсселем далеко не в 2014 році.

Уже на сході нашої країни десятками гинули люди, а Захід докладав усіх зусиль, щоб Україну очолила…

...Влада миру під час прямої військової інтервенції.

Це ще один дикий, дурнуватий і вигідний виключно окупантам медійний меседж, розрахований на те, щоб послабити волю Українського народу в боротьбі із сором'язливими та безсоромними паліями війни. Абсурдно також за нинішніх обставин звучить термін «АТО». Ще безглуздіше його виправдують: мовляв, Захід не буде нам допомагати, якщо війну відверто назвати війною.

Влада в першу чергу повинна звертатися до свого народу, а не озиратися на всі боки, щоб усім догодити. На полях бойовиськ діють вже оперативні, тактичні і стратегічні бойові одиниці з обох сторін. Це — АТО? Невже ракети «градів» та «ураганів» направляють на міста, села й скупчення військ терористи? Ні. Звичайні військові, які виконують накази своїх командирів для досягнення військових цілей із знищення Українців. Проте і Путін, і європейські лідери, і Порошенко вперто тримаються за цей термін і не посміхаються при цьому, хоча люди вже гинуть тисячами.

І лише деяких сором'язливих паліїв війни іноді мучить сумління. Колишній генсек НАТО Дж. Робертсон (1999 — 2004 р. р.) днями заявив буквально таке: «Будапештський меморандум 1994 року не виправдав себе. Клятвені обіцянки Росії, США та Великобританії виявилися більше, ніж пустим звуком. Найнадійнішу безпеку країни забезпечують власні збройні сили! Це аксіома!

Та чи почули влада миру і такий же президент це одкровення? Сумнівно. Він більше слухає сьогодні…

...Нинішніх керівників ОБСЄ в Україні.

Без всякого сумніву, років за 3-5 вони будуть шкодувати за тим, що мовчали нині про очевидні речі, які вони прекрасно знають і усвідомлюють, як той же Дж. Робертсон.

Адже це злочин, коли великі політики війну називають м'якеньким слівцем «АТО», щоб догодити путінським планам захоплення України, мріючи за рахунок життів Українців виторгувати своїм країнам в Кремля 2-3 роки мирного і спокійного існування.

Як перемогти знахабнілого монстра…

...і як захистити цивілізацію, знають націоналісти.

По-перше, слід забути всю словесну еквілібристику та говорити до свого народу й до всіх народів світу прямо, просто і відверто.

По-друге, потрібно позбутися ілюзій щодо того, що з Кремлем можна домовитися про щось конструктивне. З Московією навіть торгувати небезпечно, тому що за свій товар вона вимагає не тільки грошей, але й політичні поступки. А це вже не торгівля, а звичайнісінький рекет.

По-третє, населення країни, яка вступила в пряме військове протиборство з РФ, повинно забути про те, що в завойовника можна випросити миру. Лише перемога забезпечує мирне існування нації.

Війна — це план РФ як держави, а не лише особисто Путіна.

Тільки мобілізувавши всі свої духовні й фізичні сили, відкинувши пропагандистські побрехеньки своїх явних і неявних ворогів, Україна відстоїть свою незалежність і здобуде перемогу в боротьбі з Московією.

Оберіг

ВЕЛИКІ УКРАЇНЦІ

УКРАЇНСЬКИЙ ПРОМЕТЕЙ

Цього року ми святкуємо 201-річчя від дня народження Тараса Григоровича Шевченка — пророка, великого Кобзаря, патріота, генія мистецтва, борця за волю, уособленнями якої він сам, власне, і став для Української нації.

Тарас Шевченко першим пройшов шлях радикального Українського революціонера, першого свідомого патріота, який боровся за волю країни, не боячись за своє життя. Його мордували казематами, примушували мовчати, забороняли писати, намагалися зробити з нього пафосний образ Українського страдника, який був дуже популярним серед російського бомонду.

Свої твори, написані з болем, народжені в муках переживань за долю своєї України, Шевченко залишив нащадкам, аби вони, перечитуючи їх, знали, хто ворог, а хто друг. Великий Тарас показав нам, до чого варто прагнути і дав розуміння того, що для нас шкідливо, чітко змальовуючи ганебні риси ворогів. Його поезії наповнені любов'ю до України і справжньої козацької слави та волі до перемоги, який би не був під ногами шлях, з терену чи з магми — йти до мети, здобувати Україну. Тарас Шевченко — всесвітньо відома особистість. Така людина, як він, народжується раз за століття.

Його картини, замальовки, гравюри, літературний доробок, поезії та прозові твори, весь цей незліченний скарб показав світові Україну. Саме Шевченко першим розкрив нашу державу не як Малоросію, не як «молодшого брата» імперії, а як унікальну, самобутню країну, в якій створено неповторні ментальні традиції, а не лише борщ з варениками. Він оживив Українську мову. Слово Шевченка про Україну засвідчило факт того, що Україна є й живе Українська ідея. Тарас Шевченко — це символ нації. Це український Прометей — гордий, нескорений, непохитний у своїх переконаннях. Мужня особистість, яку не зломили ганебні обставини. Цей лицар слова — безсмертний герой України, своєї Батьківщини, якій він був вірний до кінця і віддавав їй свою душу.

Шевченко вірив, що настануть дні, коли нащадки

славетного козацького роду таки отримають омріяну незалежність і вирвуться з імперських лап. Шевченкове «Борітеся — поборете» стало для Українців чимось більшим за вислів. І ми дійсно поборемо будь якого ворога, бо за нас правда, за нас слава і воля святая! Настав час відродження нації! «І повіє огонь новий з Холодного Яру».

Яра

НА ФРОНТІ

СЕРЕД ВОРОГІВ У СМЕРЧІ З КУЛЬ

На фронті часом створюються смертельні обставини. Наші солдати без краплі сумніву йдуть вперед, у епіцентр бою. Виконуючи свій обов'язок і волю нації, воїни, нехтуючи ризиком, роблять те, для чого прийшли.

З бійцем нашого полку нещодавно стався приголомшливий випадок. Він потрапив у ряди ворога. Мова не йде про зраду, адже навіть серед лав ворогів він зумів ліквідувати, принаймні двох московських терористів. Пропонуємо вашій увазі історію побратима Болотного від першої особи.

— Ми проводили розвідувальну операцію у Павлополі 10 лютого. Моя група крила дорогу. 11 лютого ми продовжували виконувати бойове завдання — прикриття дороги.

Наступного дня ми вирушили до Широкиного. Коли дістались школи (тимчасова база — примітка редактора), ми — я, Абдула та Інкасатор — мали дійти до

крайньої хати у селі. Я взяв із собою снайперську ґвинтівку. Ми спостерігали й невдовзі побачили ворога. Він палив у нашу сторону із АГС-а. У той день дуже сильно працювала ворожа? артилерія.

Вночі п'ятниці тринадцятого терористи почали атаку, переважно артилерією. Близько шостої ранку чотирнадцятого був десь півгодинний обстріл.

Коли обстріл припинився, усе затихло і ми почули звуки мотору танку, що наближається.

Ніхто не знав, що робити. Я піднявся на дах будинку, щоб визначити кількість ворогів, і побачив двох. Після кількох пострілів принаймні одному з них моя куля вишибла мізки. Тоді я спустився донизу, і тут танк відкрив вогонь.

Ми вийшли з будинку і вже за дві хвилини побачили танк, який виїжджав з-за будинку у ста метрах від нас. Це був танк сєпарів. Ми зайшли за будинок і один з нас почав робити дірку у паркані, щоб побачити, що за ним відбувається. Хлопці приготувались бігти, а я трохи відійшов назад за будівлю, щоб перевірити, де той бісовий танк. Танк був з іншої сторони будівлі, біля якої я знаходився! За танком йшло кілька піхотинців. Кругом вибухи, постріли і дощ із уламків! Я повернувся, щоб побачити, чи на місці побратими, але вони вже бігли, думаючи, що я біг за ними. Війна — це рідна сестра хаосу, такі колізії інколи трапляються. Не шикуватимемось же ми у таких обставинах для перерахунку бійців за списком!

Хлопці уже були у 80-100 метрах від мене. Я знав, що, якщо бігтиму, піхота чи танк мене пристрелять. Я залишився у безпосередній близькості до ворога. Згодом я побачив неподалік двох солдатів, Українців зі «Східного корпусу», метрах у п'ятдесяти. Щойно я зібрався бігти до них, з-за будівлі вийшов один сєпар.

Не маючи часу на роздуми, я вистрелив у нього із снайперської ґвинтівки, не цілячись.

Відстань до нього була 9-10 метрів. Я не бачив, що з ним стало, і побіг до тих двох наших. Ми сховались. 10-15 хвилин ми перечекали. Була завелика інтенсивність вогню зі стрілецької зброї. Ворог почав рухатись швидше. Вони були у двадцяти метрах. Це були молоді, дуже молоді хлопці 20-25 років на вигляд. У кожного були гранати для РПГ.

Повз нас пройшла перша лінія ворога. Вони просували лінію зіткнення. Ми опинились за ними. Почала наближатись друга хвиля, яка зачищала територію: перевіряла будинки і двори. Ми вирішили кудись бігти. Один з москалів пройшов повз паркан, за яким ми ховались у шести метрах. Ще один навіть зазирнув за нього. Проте, нас не помітили. Він озирнувся і пішов.

Я сидів, тримаючи у одній руці гранату, а в інший пістолет Макарова. Відстрелитись чи застрелитись.

Ми були у повній дупі. Ми знали, що побратими нас шукають і намагаються визволити, проте умови склались надзвичайно незвичайні.

Щойно ми побачили розрив у лініях ворога, пішли вглиб села. Зупинились біля будинку навпроти цвинтаря й зачаїлись. Безперервно вівся вогонь. У мене лишилось 9 набоїв. І автомат, і боєкомплект залишився у будинку, де ми були спочатку. АК і боєкомплект я втратив. Не було жодної можливості забрати їх.

На цвинтарі зав'язався великий бій. Ми поповзли до наступного будинку, ворог притискав нас ззаду. Один з тих двох зі «Східного корпусу», що були зі мною, старший, запропонував зрізати наші жовті пов'язки, що слугували ознакою приналежності до наших. І… ми пішли відкрито, як терористи. Ворог нас бачив, проте, очевидно ми йшли достатньо впевнено і наша форма не надто відрізнялась від їхньої. Там була відкрита місцевість і нам довелось йти, як вони. Ми мали зробити це якомога природніше, не видаючи себе ніяким чином.

Ми залягли біля дороги, оскільки почався обстріл з мінометів з Української сторони. Міни розривались буквально в десяти метрах від нас. Проте, нас не зачепило. Ми заховались у будиночку, схожому на гараж. Потім вийшли й знову пішли, вдаючи із себе сєпарів. Один з нас навіть заговорив до цивільних, вдаючи москаля. Навмисне із московським акцентом, оскільки серед ворога багато так розмовляють.

Було близько одинадцятої ранку. Нам довелось повзти через каналізаційну трубу. На виході був справжній хаос. Скажені обстріли створювали безперервний шум.

Кулі свистіли прямо над нашими головами, літали заряди РПГ. Міномети, танки — наші атакували усім, що було. Чорт забирай, так близько, дуже близько!

Ми опинились у відкритому полі. Довелось бігти. Пробігши деяку відстань, ми залягли в траву й поповзли. Трава була висока, і нас не було видно. Український танк почав стріляти по нас. Стріляв дуже близько. Ми дістались рову, але я вже подумав, що ми точно помремо.

По місцю, де ми знаходились, стріляли і наші і терористи: танки, «Гради», РПГ — з обох сторін! Я подумав: «Ми мерці...».

Чоловік зі «Східного корпусу», старший із них, виліз із рову, щоб оглянути місцевість, і зник. Ми не змогли знайти його. Ми подумали, що він загинув. Залишатись було небезпечно. Хтось почав би по нас стріляти знову. Була вже за 15 третя. Ми повзли, зупинялись, оглядались. Діставшись до маленького будиночку поблизу нашого тимчасового штабу у Широкиному, я вирішив, що усі там загинули. Усе було зруйновано постійними обстрілами, у шибках не залишилось навіть уламків скла.

Ми зайшли у маленький будиночок. Знайшли там трохи води і щось із їжі. Я не спав вже три дні. Можливо, години три сну за чотири дні. Я намагався не спати, проте вимкнувся, а мій попутник залишився на сторожі. Після сьомої вечора він збудив мене. Чорт! Я подумав, що то був терорист забрався до будинку й мало не вбив його! Я поспав менше години.

Ми подивились назовні — темно, суцільна темрява. Тихо, жодних обстрілів. Ми дуже тихо вийшли з будинку і так само тихо пішли в бік дороги. Близько дев'ятої ми дістались Українських окопів. Було страшно. Нам закричали: «Стояти, будемо стріляти!», а я: «Ні, ні, це свої, позивний Болотний, ми свої!» (сміється — прим. ред.). На блокпосту ми зустріли 54-літнього чоловіка, що був з нами до цього. Він був живий і абсолютно цілий. Ті двоє чоловіків врятували мені життя кілька разів.

Радіозв'язок був повністю відсутній. Я запитав хлопців, чи наш штаб у порядку, чи хлопці живі — ніхто не знав. І я тоді подумав: «Усі, певно загинули…». Тоді я намагався заспокоїтись і поспати. Але було надто холодно, вогко й хотілось їсти. Невдовзі наші хлопці повертались на базу й підхопили мене. Завезли у школу (база у м. Маріуполь — ред.). Я був просто щасливий! Такий щасливий…

З моменту першої атаки й до моменту, коли я повернувся на базу, минуло 14 з половиною годин. Соромно чи ні, але я боявся. Я був дуже наляканий. Більшість з цього часу я провів, сидячи з піднятим в одній руці пістолетом і з гранатою — в іншій. Я пройшов від крайньої точки Широкиного з боку ворога аж до Українських позицій. Терористи діяли професіонально, скоординовано. Вони точно знали, що робити і як. Танк водили дуже добре. Я чув чеченів. Не бачив, проте я на сто відсотків впевнений, що це були чеченці. Це не цивільні зі зброєю. Це бійці.

Коли я дізнався, що в нас 50 поранених і 10 вбитих після цих боїв — я був приголомшений. Я підозрював, що буде лише вбитих 50. Ми воюємо на рівні!

На мені була лише подряпина від скла, яким я порізався — не знаю, як. Це все. Я цілий! Неймовірно. Я не фанатик релігії й не вірив ні у що таке, проте зараз… Можливо. Ймовірно, 14 лютого я мав би розмовляти зі своєю дівчиною телефоном, проте було зайняття більш цікаве і небезпечне для життя! :)

Історію записав Вирій

ПОДІЇ ТА ТЕНДЕНЦІЇ

ХТО ГРАЄ НА КРЕМЛЬ?

Весна в Україні змінила зиму, але ситуація в країні поки що залишається без змін: влада так само демонструє провали в економіці, в дипломатії, в політиці та на фронті, натомість Українська нація гартує волю в кривавому двобої з кремлівською ордою.

«Уряд камікадзе» Яценюка спромігся протягом року збільшити державний борг майже вдвічі — до 1,1 трильйона гривень, або до 71,5% валового внутрішнього продукту країни.

Але виглядає на те, що наших владних олігархів геть не хвилює ні провальний курс гривні, ні загибель Українських бійців на фронті ані втрата території країни — що то для них в порівнянні з перерозподілом владних «табуреток», грошових потоків і впливів... От зірвати собі великий куш на коливаннях курсу валют – це «круто»!

Уряд Яценюка встановив в Україні режим зовнішнього управління національною економікою. Не вміючи заробляти самі, наші «керівники» позбавили можливості заробітку й національну господарку й змусили цілу велику країну жити фактично лише на транші Міжнародного валютного фонду. І здається, за ці транші вони готові геть на все!

Скажімо, загалом справедливу вимогу МВФ про скорочення державних видатків вони розуміють як обдирання громадян. Замість ліквідувати НАК «Нафтогаз України», який давно зажив сумної слави «пральні» корупційних грошей, влада жене вгору тарифи на газ і тепло для громадян, підвищує пенсійний вік, позбавляє пенсіонерів, які працюють, частини трудових пенсій.

На думку багатьох експертів, на тому рівні, до якого підняли сьогодні тарифи на газ, середня зарплата в Україні повинна становити 18 тисяч гривень — а не 3 тисячі, як зараз...

Затягуючи тепло-газовий зашморг на шиї Українців, влада відверто грає на руку Кремлю. Адже невдоволення владою та протести громадян — ідеальний привід для «миротворчого» бомбардування московськими літаками Українських міст і сіл.

Реформ в Україні немає жодних — просто тому, що вони владі не потрібні. І так же добре! А за кризу в Україні має, звісно, розплачуватися народ...

Попри загалом капітулянську позицію влади Українська нація поступово зміцнює своє Військо, адже цілий світ вже бачить, що зупинити знавіснілу московську орду можна лише силою, а не жодними мирними переговорами та ініціативами.

На початку березня Національній гвардії України та міністерству оборони було передано партію відновлених танків Т-64Б, оснащених навісним динамічним захистом типу «контакт» від сучасних протитанкових засобів. Черкаський автозавод розпочав створення 90 бронеавтомобілів «Богдан Барс» для Нацгвардії України.

На ДП «Конструкторське бюро «Артилерійське озброєння», яке входить до складу «Укроборонпрому» за лютий 2015 року виготовили 33 нових стволи до гармат, відновили 12 гарматних стволів та 20 автоматичних гранатометів, якими комплектуються сучасні БТР.

У війська до кінця року має надійти БМП з новітнім бойовим модулем «Шквал». Його вогневу міць забезпечує протитанковий комплекс «Бар'єр» з ракетами «РК-2С». Ця зброя здатна з дистанції в 5 кілометрів перетворити на купу металобрухту будь-який танк у світі, включаючи новітні московські Т-72Б3 і Т-90, що вдвічі перевищує можливості американського комплексу Javelin. Українська розробка пробиває 800 міліметрів танкової броні.

Цього місяця підприємства концерну «Укроборонпром» отримали від НАТО доступ до Головного каталогу альянсу з логістики. Ця подія означає остаточну переорієнтацію Української військової промисловості з російського на європейський ринок озброєнь.

Не чекаючи допомоги від ялової влади, Українські волонтери створюють сучасні технологічні проекти для Війська. Один із них – перший в країні сенсор виявлення вогневих точок ворога. Досі на ринку були лише імпортні сенсори вартістю в десятки тисяч доларів США — тобто, недоступні для наших вояків. Натомість Українська розробка має вартість, на порядок нижчу.

Армія, створювана самою нацією для захисту своєї рідної землі, просто приречена стати непереможною.

Галайда

МАРІОНЕТКОВІ РЕСПУБЛІКИ

«НОВОРОСІЯ-2014» і «ДОНКРИВБАС-1918». ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

Головною рисою Східної України сьогодні є спотворена національна самоідентифікація більшості населення регіону. В умовах політичної нестабільності кінця 2013 – початку 2014 років владу на більшій частині території захопили терористичні організації, які навесні 2014 року проголосили створення так званих «Донецької народної республіки» («ДНР») та «Луганської народної республіки» («ЛНР») з претензією на їх законність як державних утворень.

Практично так само, як це сталося ще на початку XX ст. — а саме, взимку 1918 року на IV обласному з'їзді Рад робітничих і солдатських депутатів за активного сприяння більшовиків (по суті – носіїв антиукраїнської ідеї) була проголошена «Донецько-Криворізька Радянська Республіка» («ДКРР», «ДКР», «Донкривбас») фактично на чолі з Ф. А. Сергєєвим (Артемом). Це територіальне утворення проіснувало трохи більше місяця.

Попри майже столітній розрив, провести аналогії між «Новоросією» та «Донкривбасом» досить легко.

Перш за все, варто звернути увагу на нестабільні суспільно-політичні реалії, на фоні яких були утворені ці маріонеткові «держави»: «ДКРР» було створено під час Української революції 1917 – 1921 років, «Новоросію» – невдовзі після завершення першого етапу Революції гідності 2013 – 2014 років. Схожими були й аргументи для створення окремих територіальних утворень. Більшовики активно посилалися на самобутність регіону в економічному плані: «…федерації Російської Соціалістичної Республіки [зверніть увагу, саме Російської – авт.] будуть будуватися не за національною ознакою, а за особливостями національно-господарського побуту. Такою самодостатньою в господарському відношенні одиницею є Донецький і Криворізький басейни», – наголошував у своїй доповіді на IV обласному з'їзді Рад більшовицький функціонер С. Васильченко.

Подібні пояснення ми чули нещодавно з вуст терористів: для збереження економічного процвітання краю потрібно обмежити доступ до цінних ресурсів для інших регіонів, насамперед центральних разом із столицею, адже вони нібито лише викачують кошти та матеріальні блага. Крім того, для пояснення окремішності Східної України від інших територій було використано культурний фактор: аргументом виступило прагнення захистити інтереси етнічних меншин на вказаній території. Цікавим є той факт, що обидва штучні державні утворення однаково негативно сприймали центральну владу та вважали її політику ворожою.

Представники «ДКРР» вважали керівництво Української Народної Республіки «буржуазними націоналістами», які перешкоджають «справедливим» соціалістичним перетворенням в Україні.

«Новороси» активно використовують поняття «Київської хунти», «бандерівців», «фашистів» та інші терміни, маючи на меті створення міфу про ворожість політики щодо місцевого населення. Відтак, пропагандистські гасла початку XX ст. фактично перекочували у XXI ст. Проте, попри нібито виважену аргументацію, маріонетковий «Донкривбас» проіснував фактично лише місяць. Тому висновки щодо можливості існування «Новоросії» виникають самі собою.

Насамкінець постає питання: кому були потрібні відцентрові тенденції під час активного відновлення української національної ідеї протягом 1917 – 1921 років? Більшовикам, речникам шовінізму та антиукраїнства. То хто ж зацікавлений у розколі української нації зараз?

Лисеня

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

НАСТІЛЬНА КНИГА НАЦІОНАЛІСТА

«Вірші з війни»

Борис Гуменюк, заступник командира добровольчого батальйону «ОУН» видав збірку віршів та прози. Кожен твір цієї добірки відображає сучасні події Української історії, в художній формі розкриває подвиг бійця із зони АТО.

На подібному «військовому» тлі зображується дружба, кохання та загалом людські взаємини. «Вірші з війни» показують інше життя, щоденні виклики та перемоги наших воїнів, захисників рідної землі.

«Залишенець. Чорний ворон»

Історичний роман Василя Шкляра розповідає про часи громадянської війни в Україні на початку XX ст. У творі подана історія Холодноярської республіки, борці якої воювали проти іноземних загарбників (передусім проти більшовиків та білогвардійців) за вільну Україну. На прикладі доль отаманів Веремії та Чорного Ворона читач поринає в буремне повстанське життя, сповнене нелегкої боротьби. «Воля України або смерть!» — було написано на прапорі республіки Холодного Яру.

Дійсно, багато хто з холодноярців поклав голови за ідею самостійності свого краю, проте їх славні подвиги й досі відлунюються в патріотичному серці справжнього Українця.

«Націократія»

Твір Миколи Сціборського, одного із засновників ОУН та ідеологів Українського націоналізму. Написана ще в 1935 році, праця й досі не втрачає своєї цінності.

Автор аналізує найбільш поширені політичні режими (демократію, соціалізм, комунізм, фашизм та диктатуру) та їх наслідки для суспільства.

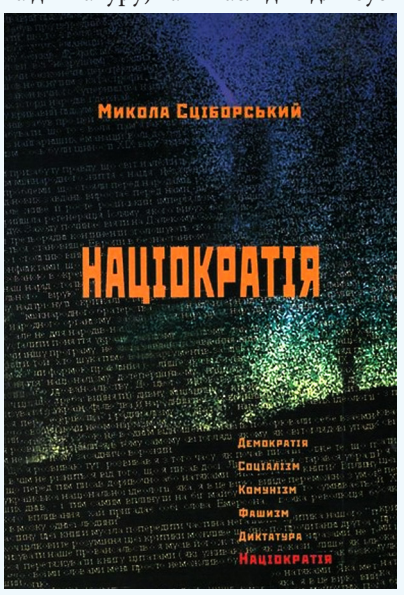

Микола Сціборський зазначає, що для України є необхідним окремий шлях розбудови держави «на власних, оригінальних націократичних основах» — націократія. Вона передбачає пріоритетність нації та національного в організації державного й суспільного життя, позакласовість і позапартійність.

В сучасних умовах дотримання висунутих Миколою Сціборським ідей є одним із першочергових завдань справжнього патріота та борця за свою націю. Гаслом для нас із вами стає заклик автора до об'єднання та безкомпромісної боротьби за Українську ідею.

Лисеня

ПОЛІТИКА І СУСПІЛЬСТВО

МАНКУРТИ

ПОСТАРІЛА МОЛОДЬ

Запам'ятався мені один епізод із життя. Жовтень дві тисячі чотирнадцятого року. Під Харківською обласною держадміністрацією зібралися проукраїнські активісти-городяни. Вже не пам'ятаю, які в них були за вимоги і яким питанням був присвячений мітинг. Біля мене стояла якась пенсіонерка. Лунали гасла, промовці кидали закличні тиради...

Раптом ця пенсіонерка озирнулася кругом себе й уважно обвела поглядом тих, хто стояв поруч із нею. Я почула, як вона питає свою приятельку: «А чому так мало молоді?» Приятелька лише знизала плечима. Питання лишилося без відповіді.

Манкурт — людина без історичної пам'яті, без знання історії свого народу.

А й справді, чому ж не вся наша молодь бореться за своє майбутнє? Деяка її частина — досі пасивна, що напрочуд дивно у нашій нинішній політичній і воєнній ситуації.

Справа в тому, що генерація Українців, народжених в Незалежній Україні, частково стала поколінням манкуртів. Історик Святослав Семенюк писав: «В сучасних історичних умовах Москва відмовилася від політики відвертого фізичного знищення Українства, але методи її діяльності стали більш витонченими, націленими, насамперед, на нейтралізацію його економічного, культурного та духовного потенціалу, а тому ще більше небезпечним».

Двадцять три роки нам нав'язували чужу історію та рабське мислення, нас примушували думати та жити, як живуть і думають москалі, нас змусили ненавидіти своїх героїв та шанувати чужих катів.

З молодого незагартованого покоління було дуже зручно виліплювати вірних служок кремлівського режиму. Згадуються слова Юрія Шевельова: «Режим навчив цю молодь бути брехливою і жорстокою, прищепив їй слимаковість, шкурництво, егоїстичність і нігілізм». Ці ляльки нині не знають своєї Батьківщини, вони покинули своє коріння та лишилися глухими до поклику предків. Вони живуть совковими реаліями, і, маючи свободу, шалено прагнуть пропхнути свої шиї в неосовєтське ярмо.

Сучасна молодь має сегмент пасивних та байдужих молодих людей, які різко резонують із новітніми молодими героями, які на Майдані самовіддано захищали і виборювали краще майбутнє для всієї нації і жертовно воюють зараз на Сході. Вони задовольняються матеріальним. Їхніми богами є гаджети та одяг. Вони не цікавляться нічим та ніким, окрім самих себе. У свої п'ятнадцять-шістнадцять років вони є справжніми старцями, які пізнали усю брудну підноготну життя.

«Свого часу Хвильовий звертався з пристрасним одчаєм романтичного захвату до молоді. Це не була гра слів. Уже тоді він бачив своїм проникливим зором постаріння молоді. Уже тоді він бачив, що молодь утрачає свою здатність перевертати світ. А чого варта молодь, що не хоче перевернути світ? Хвильовий кликав молодь бути молодою. Але саме цього найбільше боявся режим. І він доклав усіх зусиль, щоб зробити молодь старою. Він мав досягнення» (Юрій Шевельов).

Усе молоде покоління України мусить бути сталевим стрижнем Ідеї нації, яку неможливо зламати. Українська молодь нині паралельно переживає свій занепад і відродження. Вона змінюється. Саме та молодь, яка нині бореться із системою, зможе збудувати нову Україну, ту УССД, за яку боролися її пращури з часів національно-визвольних змагань. Ці молоді особистості є реальним шансом на світле майбутнє Української нації.

Валерця Маренкова

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.

У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих інтернет-джерел.

Архів випусків у спільноті ВК: **vk.com/chorne.sonce**

Надруковано у м. Маріуполь, Донецька область.

Головний редактор Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Графіка і обкладинка Оля Крук
Більд-редактор Лисиця
Верстка Слава Палій

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Відгуки, зауваження та пропозиції допомоги виданню «Чорне Сонце» ви можете надсилати за адресою: **redaktor.cs@gmail.com**

Видано у зоні бойових дій.